

The cover art features a central figure, Ahsoka Tano, in her signature white and tan Jedi robes, holding a green lightsaber. To her left is Chewbacca, also in Jedi robes, holding a blue lightsaber. To her right is Anakin Skywalker, holding a blue lightsaber. In the background, a Jedi Temple Guard is visible on the right, and a Jedi starfighter flies in the sky above. The entire scene is set against a bright, hazy sky. The title and author's name are overlaid on the bottom half of the image.

STAR WARS

VRCHOLNÁ REPUBLIKA

SVĚTLO
RYTÍŘŮ JEDI

CHARLES SOULE

Star Wars

Vrcholná Republika – Světlo rytířů Jedi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Charles Soule
**Star Wars – Vrcholná Republika –
Světlo rytířů Jedi – e-kniha**
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*V galaxii panuje mír, vládne jí slavná REPUBLIKA
a chrání ji šlechetní a moudří RYTÍŘI JEDI.*

*Jako symbol dobra se Republika chystá vypustit
do vzdálených končin Vnějšího okraje MAJÁK
HVĚZDOSVIT. Tato nová vesmírná stanice bude
sloužit jako paprsek naděje, který uvidí všichni.*

*Ale stejně jako se Republikou šíří velkolepá
obroda, roste v galaxii i strašlivý nový protivník.
Nyní musejí ochránci míru a spravedlnosti čelit
nebezpečí, které hrozí jim, galaxii i samotné Síle...*

SVĚTLO RYTÍŘŮ JEDI

Charles Soule

EGMONT

Věnováno Hannah, Samovi, Chrisovi a Jayovi,
kteří milují *Star Wars* stejně jako já

Před dávnými časy, v předaleké galaxii....

Galaxii provází Síla.

Je čas vrcholné Republiky, mírumilovné unie podobně smýšlejících světů, jež vyslyší všechny hlasy a vládne prostřednictvím konsenzu, nikoli nátlaku nebo strachu. Je to éra ambicí, kultury, začleňování a Veleřed. Vizionářská kancléřka Lina Soh vede Republiku z elegantního planetárního města Coruscantu, které se nachází poblíž jasného centra galaktického Jádra.

Ale za Jádrem a jeho mnoha mírumilovnými koloniemi jsou Okraje – Vnitřní, Střední a nakonec, na hranici všeho známého, Vnější okraj. Tamní světy slibují příležitosti pro ty, kdo mají dost odvahy, aby se vydali po několika dobře zmapovaných hyperprostorových trasách, které k nim vedou, ačkoli zde existuje i jisté nebezpečí. Vnější okraj je útočištěm pro každého, kdo se snaží uniknout zákonům Republiky, a domovem predátorů všeho druhu.

Kancléřka Soh se zavázala, že prostřednictvím ambiciózních programů, jako je Maják Hvězdosvit, přivede světy Vnějšího okraje do náruče Republiky. Ale dokud se Maják nespustí, udržují pořádek a spravedlnost v galaktickém pohraničí rytíři Jedi, strážci míru, kteří mají neuvěřitelné schopnosti pramenící ze záhadného energetického pole známého jako Síla. Jediové úzce spolupracují s Republikou a zavázali se, že na Vnějším okraji zřídí předsunuté základny, které pomohou každému, kdo by mohl jejich pomoc potřebovat.

Jediové v pohraničí mohou být jedinou nadějí pro bytosti, které se nemají kam jít obrátit. Ačkoli základny operují nezávisle a bez přímé pomoci velkého Chrámu Jediů na Coruscantu, představují účinný odstrašující prostředek vůči těm, kdo by v temnotě chtěli páchat zlo.

Jen málokdo může čelit rytířům řádu Jedi.

Ale vždy se najdou tací, kteří to zkusí...

ČÁST PRVNÍ

Velká katastrofa

KAPITOLA JEDNA

HYPERPROSTOR. *LEGACY RUN*

3 hodiny do nárazu

Všechno je v pořádku.

Kapitánka Hedda Casset si už podruhé prohlédla údaje a displeje zabudované do velitelského sedadla. Vždycky je kontrolovala aspoň dvakrát. Měla za sebou více než čtyři desetiletí létání a soudila, že dvojitá kontrola je z velké části důvodem, proč je stále ještě naživu. Druhý pohled potvrdil vše, co viděla už dříve.

„Všechno je v pořádku,“ řekla tentokrát nahlas a oznámila to posádce na můstku. „Čas na mé obchůzky. Poručíku Bowmane, můstek je váš.“

„Rozumím, kapitánko,“ odpověděl její první důstojník a vstal ze svého sedadla, aby si mohl sednout na to její, dokud se nevrátí ze své večerní kontroly.

Ne každý kapitán dálkového frachtáku řídil svou loď jako vojenské plavidlo. Hedda viděla hvězdné lodě s rezavou podlahou, prosakujícími trubkami, prasklinami v průzorech kokpitu, opomenutími, která jí drásla srdce. Ale Hedda Casset začala svou kariéru stíhací pilotky u Malastarsko-sullustského společného operačního svazu, který udržoval pořádek ve svém malém sektoru na hranici Středního okraje. Začala létat v Incom

Z-24, jednomístné stíhače, které všichni říkali Bzučivka. Většinou šlo o bezpečnostní mise, lov pirátů a podobně. Nakonec se ale vypracovala na velitelku těžkého křižníku, jednoho z největších plavidel ve flotile. Dobrou prací k dobré kariéře.

Mallustský svaz opustila s poctami a získala práci kapitánky obchodních plavidel pro Bynein cech – což byla její verze důchodového odpočinku. Více než třicet let v armádě však znamenalo, že pořádek a disciplínu neměla jen v krvi – ony *byly* její krvi. Proto každé lodi, se kterou teď létala, velela, jako by se s ní chystala vybojovat rozhodující bitvu proti armádě Huttů, i kdyby přepravovala jen náklad ogrutích kůží z planety A na planetu B. A loď *Legacy Run* nebyla výjimkou.

Hedda vstala, přijala a opětovala úsečné zaslutování poručíka Jaryho Bowmana. Protáhla se a cítila, jak jí obratle v páteři zaloupaly a zakřupaly. Příliš mnoho let hlídkování v malých kokpitech, příliš mnoho manévřů při velkém přetížení – někdy v boji, někdy jen proto, že se díky nim cítila naživu.

Skutečným problémem, pomyslela si, když si zastrkávala zbloudilý pramen šedivých vlasů za jedno ucho, *je příliš vysoký věk*.

Odešla z můstku, opustila precizní stroj své velitelské paluby a kráčela stísněnější chodbou do většího, chaotičtějšího světa *Legacy Run*. Loď, modulární transportní frachták třídy A vyrobený v Kaniff Yards, byla nejméně dvakrát starší než Hedda. Překročila svou ideální provozní životnost, díky řádné údržbě a pravidelnému servisu, kterých se jí dostávalo, však dokonale vyhovovala bezpečnostním parametrům. Její kapitánka na to dohlížela.

Legacy Run byla víceúčelová loď, určená jak pro náklad, tak pro pasažéry – proto se v jejím označení používalo slovo „modulární“. Většinu konstrukce plavidla zabíral jediný gigantický oddíl ve tvaru dlouhého trojúhelníkového hranolu se strojnou na zádi, můstkem vpředu a zbytkem prostoru vyhrazeným pro náklad. Z centrální „páteře“ vyčnívala v pravidelných intervalech dutá nosná ramena, k nimž bylo možné připojit další menší moduly. Loď jich dokázala nést až 144, každý z nich se dal přizpůsobit, aby zvládl pojmout všemožné druhy nákladu, které galaxie nabízela.

Heddě se líbilo, že loď může přepravovat prakticky cokoli. Znamenalo to, že člověk nikdy přesně neví, co naloží a jaké podivné výzvě bude čelit při další zakázce. Jednou byla polovina nákladového prostoru v hlavní sekci přestavěna na obrovskou vodní nádrž k přepravě gigantického šavlorybce z bouřných moří na Tibrinu do soukromého akvária hraběnky na Abregado-rae. Hedda a její posádka rybu bezpečně dopravily na místo – nebyl to nejsnazší úkol. Ještě těžší však bylo dostat šavlorybce zpět na Tibrin o tři cykly později, když ten zatracený tvor onemocněl, protože hraběncini lidé netušili, jak se o něj starat. Hraběnce ovšem musela přičíst k dobru, že zaplatila plnou cenu, aby poslala šavlorybce domů. Spousta lidí, zejména šlechticů, by ho nechala prostě uhynout.

Tenhle let byl ve srovnání s tím úplně snadný. Nákladové sekce *Legacy Run* byly asi z osmdesáti procent naplněny osadníky, kteří mířili z přelidněných světů v Jádře a Koloniích na Vnější okraj a hledali tam nový život, nové příležitosti a novou oblohu. S tím by se dokázala ztotožnit. Hedda Casset byla v pohybu celý život. Domnívala se, že tak i zemře, bude se dívat ven průzorem a doufat, že její oči spočinou na něčem, co ještě nikdy neviděla.

Protože se jednalo o dopravní let, byla většina lodních modulů v základní konfiguraci pro cestující s neoddělenými sedadly, která se dala rozložit na postele, teoreticky dostatečně pohodlné na spaní. Byla tu hygienická zařízení, sklady, pár holoobrazovek, malé kuchyňky a jinak nic. Pro osadníky, kteří byli ochotni zaplatit za větší komfort a pohodlí, měly některé moduly autokantýny obsluhované droidy a soukromá spací kupé, takových ale moc nebylo. Tihle lidé byli skromní. Kdyby měli kredity, pravděpodobně by nemířili budovat budoucnost na Vnější okraj. Temná hranice galaxie byla místem vzrušujících i smrtících výzev. Popravdě, spíš smrtících než vzrušujících.

Dokonce i cesta tam je ošidná, pomyslela si Hedda a její pohled přitahoval vír hyperprostoru před velkým oknem, kolem kterého náhodou procházela. Odtrhla od něj oči, protože věděla, že kdyby se jím nechávala unést, mohla by tam klidně prostát dvacet minut. Hyperprostoru se nedalo věřit. Byl užitečný, to jistě, dostal vás tam i zpět, byl klíčem k rozšíření

Republiky z Jádra, ale nikdo mu ve skutečnosti doopravdy nerozuměl. Kdyby váš navidroid špatně spočítal souřadnice, třeba jen o maličko, mohli jste skončit mimo vyznačené trasy, hlavní tepny veškerého hyperprostoru, a mohli jste se tak ocitnout na temné stezce vedoucí kdoví kam. Stávalo se to i na frekventovaných hypertrasách poblíž galaktického centra a tady venku, kde prospektoři zmapovali sotva několik tras... nu, museli jste se hlídat.

Vyhнала obavy z hlavy a pokračovala v cestě. Bylo pravdou, že *Legacy Run* se v současné době řítí po často využívané, nejznámější cestě vstříc světům Vnějšího okraje. Loď se po této hypertrase pohybovaly neustále v obou směrech. Nebylo třeba dělat si starosti.

Ale více než devět tisíc osob na téhle lodi spoléhalo na to, že je kapitánka Hedda Casset bezpečně dostane na místo určení. Proto si starosti dělala. Byla to její práce.

Hedda vyšla z chodby, vstoupila do centrálního trupu a ocitla se ve velké kruhové hale, na otevřeném místě vynuceném konstrukcí lodi, jež se stalo jakýmsi neoficiálním společenským prostorem. Skupina dětí si tu kopala s míčem, zatímco dospělí postávali a klábosili poblíž; všichni se sem přišli na chvíli protáhnout ze stísněných modulů, kde trávili většinu svého času. Hala nebyla nijak zařízená, byl to jen holý spojovací uzel, kde se stýkalo několik krátkých chodeb – ale bylo v ní čisto. Loď zaměstnávala – na naléhání své kapitánky – automatizovanou údržbářskou četou, která udržovala interiéry lodi hygienicky čisté. Jeden z údržbářských droidů si právě v té chvílirazil cestu podél stěny a vykonával jeden z nekonečných úkolů, které vyžadovala loď o velikosti *Legacy Run*.

Chvíli si tu skupinku prohlížela – asi dvacet osob různého věku a z několika různých světů. Samozřejmě tu byli lidé, ale také několik čtyřrukých, srstí pokrytých Ardennianů, rodina Givinů s výraznými trojúhelníkovými očima, a dokonce i jeden Lannik se svrastělým obličejem, kšticí vlasů na temeni hlavy a obrovskými, ze spánků vyčnívajícima špičatýma ušima – ty jste moc často neviděli. Ale bez ohledu na planetu původu to všechno byly jen obyčejné bytosti, které čekaly, až budou moct začít nový život.

Jedno z dětí zvedlo zrak.

„Kapitánko Casset!“ zvolal lidský chlapec s olivovou pletí a zrzavými vlasy. Zнала ho.

„Ahoj, Serji,“ pozdravila. „Jak se daří? Všechno v pořádku?“

Ostatní děti si přestaly hrát a seběhly se kolem ní.

„Hodily by se nějaké nové holofilmy,“ řekl Serj. „Už jsme viděli všechno, co je v systému.“

„Co máme, to máme,“ odpověděla Hedda. „A přestaňte se snažit nabourat se do archivu, abyste se mohli dívat na nepřístupné tituly. Myslíš, že to nevím? Tohle je moje loď. Vím o všem, co se na *Legacy Run* šustne.“

Naklonila se dopředu.

„O všem.“

Serj se začervenel a rozhlédl se po svých kamarádech, které najednou něco zaujalo na jinak naprosto nezajímavých stěnách, podlaze a stropě haly.

„Nedělej si s tím starosti,“ řekla a narovнала se. „Chápu to. Tohle je vcelku nudný let. Nebudeš mi věřit, ale za chvíli, až tě rodiče nechají orat pole, stavět ploty nebo bojovat s rancory, budeš ještě rád vzpomínat na chvíle strávené na téhle lodi. Jen odpočívajte a užívejte si to.“

Serj obrátil oči v sloup a vrátil se k improvizované míčové hře, kterou s ostatními dětmi vymyslel.

Hedda se usmála, obešla halu a při tom kývala na pozdravy nebo prohodila pár slov. Lidé. Někteří pravděpodobně dobří, jiní špatní, ale pro několik dalších dní to byli její lidé. Tyhle lety milovala. Bez ohledu na to, co se v životech těch bytostí dělo, mířily k Okrají, aby si splnily své sny. Byla toho součástí a to jí dělalo dobře.

Republika kancléřky Soh nebyla dokonalá – taková nebyla žádná vláda a nikdy být nemohla –, ale představovala systém, který dával lidem prostor ke snění. Ne, ještě lépe. Podporovala sny, velké i malé. Republika měla své vady, ale věci mohly být ve skutečnosti sakra horší.

Heddina obchůzka trvala přes hodinu – prošla prostory pro cestující, zkontrolovala také zásilku superchlazené tekuté tibanny, aby se ujistila, že těkává hmota je řádně uzamčena (byla), zkontrolovala motory (všechno v pořádku), zjistiла stav oprav systému recirkulace lodního prostředí

(pokračovaly, a probíhaly hladce) a ujistila se, že zásoby paliva jsou pro zbytek cesty stále více než dostatečné i s pohodlnou rezervou (byly).

Legacy Run byla přesně taková, jakou si ji přála mít. Drobný, dobře udržovaný svět v divočině, vřelá bublina bezpečí zatlačující prázdnotu. Nemohla se zaručit za to, co tyto osadníky čekalo, až se rozptýlí po Vnějších okraji, ale hodlala se postarat o to, aby se tam dostali živí a zdraví.

Hedda se vrátila na můstek. Poručík Bowman vyskočil na nohy hned, jak ji spatřil vejít.

„Kapitánka na můstku,“ hlásil a ostatní důstojníci se postavili do pozoru.

„Děkuji, Jary,“ řekla Hedda, když její zástupce ustoupil a vrátil se na své místo.

Hedda se uvelebila na velitelském sedadle, automaticky překontrolovala displeje a zapátrala po čemkoli nezvyklém.

Všechno je v pořádku, pomyslela si.

KTANG. KTANG. KTANG. KTANG. Hlasitý a neodbytný poplach. Světlo na můstku se přehouplo do nouzové konfigurace a ponořilo vše do rudé. Víření hyperprostoru za předním průzorem vypadalo podivně. Možná to bylo tím nouzovým osvětlením, ale mělo... načervenalý nádech. Vypadalo... odporně.

Hedda cítila, jak se jí zrychluje tep. Její mysl se bez uvažování přepnula do bojového režimu.

„Hlášení!“ vyštěkla a očima těkala po svých obrazovkách, aby našla zdroj poplachu.

„Kapitánko, za poplach může navipočítač,“ zavolal její navigátor, kadet Kalwar, mladý Quermian. „Na hypertrase něco je. Přimo před námi. Je to velké. Náráz za deset sekund.“

Kadet mluvil klidně a Hedda na něj byla pyšná. Nejspíš nebyl o moc starší než Serj.

Věděla, že situace je bezvýchodná. Hypertrasy byly prázdné. A právě o to šlo. Nedokázala by ze sebe vysypat všechny vědecké poznatky, ale věděla, že na zmapovaných trasách ke kolizím ve světelných rychlostech prostě nedochází. Bylo to „matematicky absurdní“, jak se o tom vyjadřovali strojní inženýři.

Hedda létala v hlubokém vesmíru dost dlouho na to, aby věděla, že nemožné věci se dějí pořád. Každý zatracený den. Věděla také, že deset sekund není při rychlosti, jakou *Legacy Run* letěla, vůbec žádný čas.

Hyperprostoru se nedá věřit, pomyslela si.

Hedda Casset zmáčkla dvě tlačítka na velitelské konzoli.

„Všichni se držte,“ řekla klidným hlasem. „Přebírám řízení.“

Z opěrek kapitánského sedadla vyskočily dvě pilotní páky a Hedda je uchopila, každou do jedné ruky.

Počkala jeden nádech a pak začala pilotovat.

Legacy Run nebyla žádná Bzučivka Incom Z-24, ani jeden z nových republikových Longbeamů. Létala už přes sto let. Byla to nákladní loď na konci své provozní životnosti, ne-li po ní, s plným nákladovým prostorem a motory určenými pro pomalé, postupné zrychlování, zpomalování a přistávání ve vesmírných přístavech a na orbitálních překladištích. Manévrovalo se s ní asi jako s měsícem.

Legacy Run nebyla žádná válečná loď. Ani zdaleka. Ale Hedda s ní tak letěla.

Viděla překážku, která jim stála v cestě, očima a instinkty pilotky stíhačky, viděla, jak se přibližuje neuvěřitelnou rychlostí, dost velkou na to, aby se její loď i ta věc rozpadly na atomy a prach navěky unášené hypertrasou. Nebyl čas se tomu vyhnout. Loď se nemohla otočit. Nebyl prostor a nebyl čas.

Ale kapitánka Hedda Casset byla u kormidla a svou loď nehodlala zklamat.

Drobný pohyb levou řídicí pákou, větší otočení pravou, a *Legacy Run* se pohnula. Víc, než chtěla, ale ne méně, než její kapitánka věřila, že může. Obrovský frachták proklouzl kolem překážky, která jim stála v cestě. Ta věc kolem jejich trupu proletěla tak blízko, že Hedda málem cítila, jak jí čechrá vlasy, navzdory mnoha vrstvám kovu štítů mezi nimi.

Ale byli naživu. Žádný náraz. Loď byla živá.

Hedda bojovala s turbulencí, hledala si cestu mezi rozeklanými hrboly a vlnkami, přivírala oči, nepotřebovala vidět, aby mohla letět. Loď zasténala, jak si její konstrukce postěžovala.

„Ty to dokážeš, děvče,“ řekla nahlas. „Jsme páreček mrzutých starých dam, to je jasné, ale obě před sebou máme ještě kus života. Starala jsem se o tebe zatraceně dobře a ty to víš. Nezklamu tě, když ty nezklameš mě.“

Hedda svou loď nezklamala.

To ona zklamala ji.

Sténání přetěžovaného kovu se změnilo v ryk. Vibrace při průletu lodi vesmírem nabraly nový ráz, který Hedda cítila už tolikrát předtím. Byl to pocit, který se dostavoval, když se loď dostala za hranice svých možností, ať už proto, že utrpěla příliš velké poškození v přestřelce, nebo jako v tomto případě, když od ní chtěla, aby provedla manévr, který nemohla zvládnout.

Legacy Run se trhala na kusy. Zbývalo jí nanejvýš pár vteřin.

Hedda otevřela oči. Pustila ovládací páky a vytukala na své konzoli povely, kterými aktivovala štíty přepážek, jež oddělovaly každý nákladní modul pro případ katastrofy. Doufala, že by snad mohla dát některým lidem na palubě šanci. Představila si Serje a jeho přátele, kteří si hráli ve společenském prostoru, jak se před nimi zavírají nouzové dveře u vchodu do každého modulu pro cestující a možná je uvězňují na místě, kde bude za chvíli jen vakuum. Doufala, že děti utekly za rodinami, když se rozezněl poplach.

Nevěděla to.

Prostě to nevěděla.

Hedda upřela oči na svého prvního důstojníka, který na ni zíral a věděl, co se stane. Zasalutoval.

„Kapitánko,“ řekl poručík Bowman, „bylo mi c–“

Můstek se roztrhl.

Hedda Casset zemřela, aniž se dozvěděla, jestli vůbec někoho zachránila.

KAPITOLA DVA

VNĚJŠÍ OKRAJ. SOUSTAVA HETZAL

2,5 hodiny do nárazu

Skentech (třetí třídy) Merven Getter byl připraven. Připraven odpíchnout si po celém dni, připraven chytit raketoplán zpět do vnitřní soustavy, připraven vyrazit do kantýny pár ulic od vesmírného přístavu na Kořenovém měsíci, kde za barem pracovala Sella, připraven zjistit, jestli nastal den, kdy najde dost kuráže na to, aby ji pozval na rande. Ona byla Twi'lečka a on byl Mirialan, ale co na tom záleželo? *Všichni jsme Republika*. Velkohubý slogan kancléřky Soh – ale lidé mu věřili. Merven si vlastně také myslel, že mu věří. Postoje se vyvíjely. Možnosti byly nekonečné.

A jedna z těch možností se třeba točila kolem skentecha (třetí třídy) zaměstnaného u monitorovacích stanic daleko na ekliptice soustavy Hetzal, která byla sama zatraceně daleko na Okraji, bohužel až příliš daleko od jasných světél a zajímavých světů republikového Jádra. Možná že tenhle skentech (třetí třídy), trávící celé dny zíráním do holoobrazovek, registrující provoz vesmírných lodí v soustavě i mimo ni, by mohl skutečně upoutat pozornost téhle půvabné ženy se šarlatovou pletí, která mu servírovala džbánky místního piva tři nebo čtyři noci v týdnu. Sella se

s ním obvykle zdržela na kus řeči, než odběhla za dalšími návštěvníky, kteří přicházeli do její malé hospůdky a zase z ní odcházeli. Zdálo se, že jí jeho příběhy o životě na vzdáleném okraji soustavy připadají nevysvětlitelně zajímavé.

Merven nechápal, co ji na tom tak fascinuje. Někdy se v soustavě ukázaly lodě, které se vynořily z hyperprostoru a objevily se mu na obrazovkách, jindy zase lodě odlétaly... a v tu chvíli z jeho obrazovek mizely také jejich ikonky. Nikdy se nedělo nic zajímavého – letové plány se zapisovaly dopředu, takže obvykle věděl, co přiletí nebo odletí. Merven byl zodpovědný za to, aby se tyto letové plány dodržovaly, a vlastně za nic víc. V nepravděpodobném případě, že by se stalo něco neobvyklého, měl jen za úkol informovat lidi, kteří byli podstatně důležitější než on.

Skentech (třetí třídy) Merven Getter trávil dny sledováním těch, kdo někam cestovali. On, na rozdíl od nich, zůstával na místě.

Ale dnes možná ne. Přemýšlel o Selle. Myslel na její úsměv, na to, jak si ozdobila lečku těmi složitými krajkami, o kterých mu řekla, že si je sama navrhla, jak vždy hned všeho nechala, aby mu nalila džbánec piva, sotva vešel dovnitř, takže ji o něj ani nemusel žádat.

Jo. Pozve ji na večeři. Dnes večer. Šetřil na to a znal jedno místo nedaleko kantýny. Nebylo daleko ani od jeho bytu, ale to už uvažoval moc dopředu.

Jen musel přežít tuhle zatracenou šichtu.

Merven se podíval na svou kolegyni, skentech (druhé třídy) Vel Carrann. Chtěl se jí zeptat, jestli by si dnes nemohl odpíchnout o něco dřív a odletět raketoplánem zpátky na Kořenový měsíc. Četla něco na datapadu, úplně jako uhranutá. Nejspíš jednu z těch jediských romancí, kterými byla vždycky posedlá. Merven to nechápal. Pár jich přečetl – všechny se odehrávaly na stanicích na vzdálených hranicích Republiky, byly plné nepěťované lásky a toužebných pohledů... Jedinou akcí byly souboje na světelné meče, které očividně nahrazovaly to, co chtěly postavy opravdu dělat. Vel si v pracovní době neměla číst osobní materiál, ale kdyby ji na to upozornil, jen by ťukla na obrazovku, přepnula by ji na technický manuál a tvrdila by, že nedělá nic špatného. Problém spočíval v tom, že ona

byla ve druhé třídě a on ve třetí, což znamenalo, že dokud on dělal svou práci, ona si myslela, že tu svou dělat nemusí.

Ne. Nemělo ani cenu se jí ptát, jestli může odletět dřív. Ne Vel. Zbytek šichty nějak zvládne. Už to nebude trvat dlouho a –

Na jedné z jeho obrazovek se něco objevilo.

„Hm,“ zabručel Merven.

Bylo to zvláštní. Podle plánu nemělo do soustavy vstoupit nic nejméně dalších dvacet minut.

Pak se objevilo něco dalšího. Spousty dalších věcí. Desítky.

„Co to –?“ řekl Merven.

„Problém, Gettere?“ zeptala se Vel, aniž zvedla oči od displeje.

„Nejsem si jistý,“ řekl. „Mám tu několik neplánovaných vstupů do soustavy. A nezpomalují.“

„Počkej... cože?“ řekla Vel, odhlédla od svého datadispleje a konečně se podívala na jeden ze svých vlastních monitorů. „Ou, to je divný.“

Na Mervenově obrazovce se objevily další ikony, víc, než se dalo letmým pohledem spočítat.

„Jsou to... myslíš, že jsou to... asteroidy, třeba?“ řekla Vel nejistým hlasem.

„V takovéhle rychlosti?“ opáčil Merven. „Z hyperprostoru? Já ti nevím. Spusť analýzu. Třeba se ti povede zjistit, co jsou zač.“

U Veliny stanice bylo ticho.

Merven zvedl oči.

„Já... to neumím,“ přiznala. „Po poslední aktualizaci jsem se neobtěžovala naučit se systémy. Zdálo se, že to máš pod kontrolou, a já jsem vlastně jako dozor, víš, a –“

„Fajn,“ řekl naprosto nepřekvapeně. „Můžeš aspoň sledovat trajektorie? Tenhle podprogram už je celé dva roky stejný.“

„Jo,“ odpověděla Vel. „To zvládnou.“

Merven se otočil zpátky ke svým obrazovkám a začal psát na klávesnici příkazy.

V soustavě teď bylo dvačtyřicet anomálií a všechny se pohybovaly téměř rychlostí světla. Neuvěřitelně rychle, jinými slovy mnohem rychleji,

než připouštěly bezpečnostní předpisy. Pokud šlo opravdu o lodě, pak jejich piloty čekala masná pokuta. Ale Merven si nemyslel, že jde o lodě. Jednak byly příliš malé, a navíc neměly signatury pohonů.

Tak tedy asteroidy? Vesmírné kamení, které něco vrhlo do soustavy? Nějaký podivný druh vesmírné bouře nebo roj komet? Útok to být nemohl, to věděl. Republika žila v míru a zdálo se, že to tak i zůstane. Všichni si spokojeně žili své životy. Republika fungovala.

Mimoto soustava Hetzal neměla nic, co by stálo za útok. Byla to jen obyčejná soustava planet, primární svět a jeho dva obydlené měsíce – Ovocný a Kořenový – s intenzivním zaměřením na zemědělskou produkci. Měla několik plyných obrů a zmrzlých kamenných koulí, ale ve skutečnosti ji tvořila jen spousta farmářů a všechno, co vypěstovali. Merven věděl, že Hetzal je důležitým vývozcem potravin pro celý Vnější okraj, a část jeho produkce si dokonce našla cestu i do vnitřních soustav. Také četl o baci, jakési zázračné náhradě juvanu, kterou se snažili pěstovat na primárním světě a která měla způsobit revoluci v medicíně, pokud se tedy někdy přijde na to, jak ji pěstovat ve velkém... ale pořád šlo jen o rostliny. Pro rostliny nebylo snadné se nadchnout.

Podle Mervena se Hetzal proslavil nejvíc tím, že byl domovským světem slavné žaberní zpěvačky Illorie Daze, která dokázala rozechvít svůj hlasový aparát tak, že zpívala melodie v harmonii šesti partů. To ji zároveň s jedinečně okouzlejícím vtípem a životním příběhem někoho, kdo se z chudoby pozvedl k bohatství, proslavilo po celé Republice. Jenže Illoria tu ani nebyla. Žila teď na Alderaanu mezi smetánkou.

Hetzal neměl nic, co by představovalo nějakou skutečnou hodnotu. Tohle vůbec nedávalo smysl.

Na obrazovkách se mu jako vyrážka objevily další objekty a bylo jich tolik, že přetížily schopnost jeho počítače je sledovat. Zmenšil rozlišení a přešel na zobrazení celé soustavy, aby si udělal přehlednější obrázek. Merven viděl, že ty věci se neomezují na vstup do soustavy z bezpečí přístupové zóny hyperprostoru. Objevovaly se všude a některé se až strašidelně přibližovaly k –

„To ne,“ hlesla Vel.

„Taky to vidím,“ odpověděl Merven. Ani nebylo potřeba spouštět analýzu trajektorií.

Anomálie směřovaly ke slunci a mnohé z nich byly na kolizních kurzech s obydlenými světy a jejich orbitálními stanicemi. Nezpomalovaly. Vůbec ne. Při téměř světelné rychlosti nezáleželo na tom, jestli to jsou asteroidy, lodě, nebo pěnové bubliny šumáku. To, co zasáhnou, prostě... zmizí.

Sledoval, jak jeden z objektů proráží bezpilotní komunikační satelit. Anomálie i satelit zmizely z jeho obrazovky a galaxie se obohatila o trochu vesmírného prachu.

Hetzal Prime byl dost velký na to, aby vydržel několik takových nárazů a jako planetární těleso přežil. Dokonce i oba obydlené měsíce by mohly pár zásahů snést. Ale všechno živé na nich...

Sella byla právě teď na Kořenovém měsíci.

„Musíme se odsud dostat,“ rozhodl. „Jsme přímo v cílové zóně a každou vteřinou se objevují další tyhle věci. Musíme se dostat do raketoplánu.“

„Souhlasím,“ odpověděla Vel a do jejího hlasu se vrátila trocha rozhodnosti. „Ale nejdřív bychom měli vyhlásit poplach pro celou soustavu. Musíme.“

Merven na okamžik zavřel oči a znovu je otevřel.

„Máš pravdu. Samozřejmě.“

„Aby mohl počítač spustit poplach pro celou soustavu, potřebuje autorizační kódy od nás obou,“ sdělila mu Vel. „Uděláme to na můj signál.“

Natukala na klávesnici několik příkazů. Merven udělal totéž a čekal, až kývne. Přikývla a on zapsal svůj kód.

Když zpráva odešla, rozezněl se operační palubou tichý, zvonivý alarm. Merven věděl, že podobný zvuk se nyní ozývá po celé soustavě Hetzal, od kokpitů popelářských bárek až po ministerský palác na primárním světě. Čtyřicet miliard bytostí právě vyděšeně pohlédlo vzhůru. Jednou z nich byla i půvabná twi'lecká žena se šarlatovou pletí, která nejspíš přemýšlela, jestli se její oblíbený Mirialan večer zastaví v hospodě.

Merven vstal.

„Svou práci jsme odvedli. Je čas na raketoplán. Cestou můžeme odeslat zprávu s vysvětlením, co se děje.“

Vel přikývla a zvedla se ze sedadla.

„Jo. Vypadneme od–“

Jeden z objektů vyskočil z hyperprostoru tak blízko a takovou rychlostí, že je, astronomicky vzato, zasáhl ve chvíli, kdy se objevil.

Probleskly plameny a anomálie zmizela spolu s monitorovací stanicí, jejími dvěma skentechy a všemi jejich cíli, obavami, dovednostmi, nadějemi i sny; kinetická energie objektu v jediném okamžiku atomizovala vše, čeho se dotkla.

KAPITOLA TŘI

AGUIRRE CITY, HETZAL PRIME

2 hodiny do nárazu

„To je doopravdy?“ zeptal se ministr Ecka, když se jeho kanceláří rozeznělo zvonění – bylo soustavné, neodbytné a nedalo se ignorovat. A o to nejspíš šlo.

„Vypadá to tak,“ odvětil poradce Daan a zastrčil si za ucho kadeř vlasů. „Poplach se spustil na monitorovací stanici na vzdáleném okraji soustavy. Přišel s nejvyšší prioritou a byl vyvolán v celé soustavě. Každý počítač napojený na hlavní procesorové jádro hlásí stejný poplach.“

„Ale co ho způsobuje?“ zeptal se ministr. „Nebyla k němu připojena žádná zpráva?“

„Ne,“ odpověděl Daan. „Opakovaně jsme žádali o vysvětlení, ale nedostali jsme žádnou odpověď. Domníváme se, že... monitorovací stanice byla zničena.“

Ministr Ecka se na okamžik zamyslel. Otočil se na židli zády ke svým poradcům a staré dřevo pod jeho hmotností trochu zavržalo. Vyhlédl ven širokým průhledovým oknem, které tvořilo stěnu za jeho stolem. Kam oko dohlédlo: zlatá hetzalská pole až k obzoru. Tenhle svět – vlastně celá soustava – si umínil využít každý kousek volného prostoru k pěstování,

tvorbě a kultivaci. Budovy byly zastřešeny ornou půdou, řeky a jezera sloužily k pěstování užitečných řas a vodních rostlin, věže byly terasovité a přes okraje jim visely ovocné liány. Mezi nimi poletovali česací droidi trhající zralé plody – čehokoli, co mělo svou sezonu. Právě teď to byly medovničky, králůvky a ledové melouny. Za měsíc to bude něco jiného. Na Hetzalu se pořád něco sklízelo.

Ten pohled miloval. Věřil, že je nejpokojnější v celé galaxii. Všechno tak akorát. Produktivní a správné.

Teď, když mu v uších znělo poplašené zvonění, už to tak nevypadalo. Teď všechno vypadalo jen... křehece.

„Něco se tam děje,“ řekla jiná poradkyně, Devaronianka jménem Zaffa.

Ecka ji znal už dlouho a tohle bylo poprvé, co v jejím hlase zaslechl starost. Dívala se na datadisplej a vraštila čelo.

„Těžební plošina uprostřed soustavy se právě zřítíla,“ řekla Zaffa. „Satelitní síť také začíná vykazovat mezery. Jako by nám něco likvidovalo zařízení, jedno po druhém.“

„A my pořád nemáme žádné záběry? To je šílené,“ prohlásil Ecka.

Ukázal na svého šéfa bezpečnosti, statného člověka středního věku.

„Borto, jak je možné, že vaši lidé nevědí, co se děje?“

Borta se zamračil. „Ministře, při vší úctě, vy víte proč. Vaše nedávné škrty zredukovaly hetzalskou bezpečnostní divizi na desetinu její dřívější velikosti. Pracujeme na tom, ale moc prostředků nemáme.“

„Jde o nějakou přírodní anomálii? Nemůže to být... neútočí na nás někdo, že ne?“

„V tuto chvíli nevíme. To, co se děje, odpovídá nějakému druhu infiltrace nepřitelem, ale nevidíme žádné signatury pohonů a zasažená místa jsou dost náhodná. Nahoře ještě máme nějaké obranné orbitální platformy a všechny jsou nedotčené. Pokud to je útok, měl by se zaměřit na naši schopnost vrátit úder, ale to se neděje.“

Znovu se ozvalo zvonění, Ecka se otočil na židli a ukázal na poradce Daana, který se přikrčil.

„Vypnete už ten zatracený poplach? Nemůžu přemýšlet!“

Daan se trochu narovnal, pak ťukl na ovládání na svém datadispleji. Zvoneční naštěstí ustalo.

Promluvil další poradce – štíhlý mladík s ryšavými vlasy a neobyčejně bledou pleť, Keven Tarr. Poslalo ho sem ministerstvo techniky. Ecka neměl pro techniku, která nesouvisela se zemědělskými výnosy, příliš pochopení, srdcem stále zůstával farmářem, ale věděl, že Tarr je velmi chytrý. Nejspíš nebude trvat dlouho, než se ten chlapec posune dál a najde si práci v nějaké vybranější části galaxie. Takhle to na světech, jako byl Hetzal, chodilo. Ne všichni zůstávali.

„Myslím, že vám mohu ukázat, co se děje, ministře,“ řekl Tarr.

Na člověka měl velmi dlouhé prsty a ty se teď roztančily po datapadu.

„Jen předám data droidovi – může promítat informace tak, abychom je viděli všichni.“

Naťukal několik posledních příkazů, pak z datapadu vysunul propojovací kabel a zapojil ho do přístupového portu nízkého šestiúhelníkového komunikačního droida připraveného v rohu místnosti. Droid se rozjel vpřed a jeho jediné zelené oko se při tom pohybu rozzářilo.

Z toho oka pak stroj promítal obraz na velkou bílou stěnu v ministrově kanceláři k tomuto účelu přímo vyhrazenou. Za normálních okolností by se prezentace na videostěně týkaly výnosů plodin nebo programů hubení škůdců. Teď ale ukazovala celou soustavu Hetzal, veškeré její světy, stanice, satelity, plošiny a plavidla.

A ještě něco.

Ministru Eckovi to připomínalo pole zaplavené roji žravého hmyzu. V soustavě se obrovskou rychlostí pohybovaly stovky drobných světélek, všechny stejným směrem: ke slunci. Přesněji řečeno k planetě. K Hetzalu Prime a k nedalekému Ovocnému a Kořenovému měsíci, nemluvě o všech stanicích, satelitech, platformách, plavidlech... z nichž mnohé měly na palubách lidi.

„Co jsou zač?“ zeptal se.

„To není známo,“ odpověděl Tarr. „Tehle obraz jsem získal spojením signálů ze zbylých satelitů a monitorovacích stanic, ale ty rychle mizejí a my s nimi ztrácíme kapacitu senzorů. Ať už jsou ty anomálie cokoli,

pohybují se téměř rychlostí světla a je velmi obtížné je sledovat. A samozřejmě, kdykoli do něčeho narazí, je to...“

„Špatné,“ dořekl za něj generál Borta.

„Chtěl jsem říct apokalyptické,“ opravil ho Tarr. „Na kolizním kurzu s primárním světem vidím několik objektů.“

„Nedá se s tím nic dělat?“ podíval se Ecka na Bortu. „Nemůžeme je... sestřelit?“

Borta na něj bezmocně pohlédl. „Kdysi bychom možná šanci měli. Alespoň nějakou. Ale obrana soustavy tu nebyla prioritou už... dlouho.“

Obvinění zůstalo viset ve vzduchu, ale Ecka ho přešel. Učinil rozhodnutí, která mu v tu chvíli připadala správná, s nejlepšími informacemi, které měl. Panoval mír! Všude byl klid. Proč plýtvat penězi, které mohly lidem pomoci jinak? V každém případě – žádné ohlížení zpět. Teď byl čas pro jiné rozhodnutí. To nejlepší, jaké mohl udělat.

Neváhal. Jakmile hořela úroda, nemohli jste váhat. Když bylo zle, čekání mohlo situaci jen zhoršit.

„Vydejte rozkaz k evakuaci. Pro celou soustavu. Pak odešlete zprávu na Coruscant. Oznamte jim, co se děje. Sice sem nikoho nedostanou včas, ale aspoň o tom budou vědět.“

Poradkyně Zaffa se na něj podívala přimhouřenýma očima.

„Nevím, jestli ten rozkaz zvládneme skutečně účinně provést, ministře,“ podotkla. „Nemáme dost lodí pro planetární evakuaci, a pokud se ty věci opravdu pohybují téměř rychlostí světla, nezbyvá moc času, než –“

„Rozumím, poradkyně Zaffo,“ řekl Ecka teď už klidným hlasem. „Ale i kdyby měl ten rozkaz zachránit jen jedinou osobu, bude zachráněna alespoň jedna.“

Zaffa přikývla a ťukla na datadisplej.

„Hotovo,“ řekla. „Probíhá evakuace celé soustavy.“

Skupina sledovala projekci na stěně, již teď propichovaly statické výboje. S tím, jak další a další družice končily v plamenech, ztrácela Tarrova provizorní síť svou kapacitu. Ta zpráva však byla stále jasná. Jako by na soustavu Hetzal někdo vystřelil z obří zbraně a oni pro svou záchranu nemohli udělat nic.

„Asi byste se všichni měli pokusit dostat se z planety,“ pronesl Ecka. „Předpokládám, že hvězdné lodě, které máme k dispozici, se velmi záhy naplní.“

Nikdo se ani nepohnul.

„Co budete dělat vy, ministře?“ zeptal se poradce Daan.

Ecka se otočil zpátky k oknu a zadíval se na zlatá pole až k obzoru. Všechno bylo tak klidné. Bylo skoro k nevíře, že by se tu mohlo odehrát něco zlého.

„Myslím, že zůstanu,“ pronesl. „Možná promluvíím k lidem, pokusím se je uklidnit. Někdo musí dohlédnout na sklizeň.“

Přes Hetzal Prime a širé pláně jeho dvou obydlených měsíců rychle putovala zpráva ministra Ecky, která se objevovala na datapadech a holoobrazovkách, byla vysílána na všech komunikačních kanálech a v podstatě říkala: *Nikde není bezpečno. Odleťte co nejdál.*

Vysvětlení bylo omezené, což vyvolávalo spekulace. Co se to děje? Nějaká nehoda? Jaká katastrofa by mohla mít tak obrovský rozsah, že bylo nutné evakuovat celou soustavu?

Někteří lidé varování ignorovali. K falešným poplachům docházelo už dříve. Někdy to byli hackeři, kteří si dělali legraci nebo se předváděli tím, že se nabourávali do nouzových počítačových systémů. Pravda, v takovém měřítku k tomu ještě nikdy nedošlo, ale o to bylo snazší celou věc hodit za hlavu. Koneckonců, že by byla v nebezpečí celá soustava? To prostě nebylo možné.

Tihle lidé zůstali ve svých domovech, na svých pracovištích. Vypnuli obrazovky a vrátili se ke svým životům, protože to byla nejlepší alternativa. A když se čas od času podívali k nebi a uviděli hvězdné lodě mířící vzhůru a pryč... tak si řekli, že lidé v těch lodích jsou hlupáci, co se nechají snadno vyděsit.

Jiní, jinde, ztuhli. Chtěli do bezpečí, ale netušili jak. Ne každý měl možnost se z planety dostat. Většina ji vlastně neměla. Hetzal byla sou-

stava farmářů, lidí spjatých s půdou. Pokud měli cestovat někam jinam v Republice, pak to pro ně byla zvláštní příležitost, životní událost. A teď jim bylo řečeno, aby si neprodleně našli cestu do vesmíru... jak? Jak mohli takovou věc asi udělat?

Ale někteří lidé na Hetzalu disponovali hvězdnými loděmi nebo žili ve městech, kde bylo cestování do vesmíru běžnější. Vzali své děti, posbírali si své poklady a rozběhli se do hvězdných přístavů v naději, že dorazí jako první a že si jako první zarezervují místa. Nevyhnutelně první nebyli. Přivítaly je davy lidí, fronty a ceny lístků, které se kvůli bezohledným oportunistům vyšplhaly na nedosažitelnou úroveň, vyjma těch nejbohatších.

Napětí rostlo. Rozpoutaly se hádky, a i když měl Hetzal bezpečnostní složky, které měly tyto rozmišky uklidňovat, strážníci jen pozorovali oblohu a přemýšleli, zda stráví své poslední chvíle snahou pomáhat jiným lidem do bezpečí. Vznešený konec, kdyby na něj došlo... ale kdo by o něj stál? Strážníci byli také lidé s vlastními rodinami.

Pořádek se začal hroutit.

Na Kořenovém měsíci se jeden laskavý obchodník rozhodl otevřít dveře hvězdné lodi, kterou používal k přepravě nadmíru čerstvého zboží z měsíce na nenasytné světy Vnějšího okraje. Nabídl místo všem, kdo se do ní mohli vejít, a i když mu jeho pilot řekl, že plavidlo je staré a motory mají nejlepší časy jaksi za sebou, obchodníkovi to bylo jedno. Nadešla chvíle velkodušnosti a naděje – a on jich při samotném světle zachrání tolik, kolik jen bude moct.

Lod' s pěti sty osmdesáti dvěma lidmi na palubě, včetně obchodníka a jeho vlastní rodiny, dokázala vzlétnout z přistávací plochy, jakmile pilot vydoloval z motorů maximum. Potřebovala jen uniknout z gravitační studny měsíce. Až budou ve vesmíru, všechno bude snazší. Mohli by se dostat pryč, do bezpečí.

Plavidlo urazilo téměř kilometr, než přetížené motory explodovaly. Na ty, kteří zůstali dole, se snášela ohnivá koule. Nebyli si jistí, jestli mají štěstí, nebo ne, vzhledem k tomu, že stále netušili, co je čeká. Zpráva ministra Ecky to neříkala.

Dalším soustavám, lodím a všem, kteří ji mohli slyšet, byla vyslána obměna této zprávy: *Jsmo v zoufalých potížích. Pošlete pomoc, pokud můžete.*

Zachytily ji přijímače na ostatních světech Vnějšího okraje – Ab Dalisu, Mon Cale, Eriadu a mnoha dalších, šířily ji ven přes republikový přenosový systém a pak dovnitř k planetám Středního a Vnitřního okraje, do oblasti Kolonií, a dokonce i k zářícímu Jádru. Prakticky každý, kdo ji slyšel, chtěl nějak pomoci – jenže jak? Bylo jasné, že to, co se dělo v Hetzalu, skončí dřív, než dorazí.

Ale lodě byly vyslány tak jako tak – většinou zdravotnické lodě, v naději, že by mohly nabídnout ošetření zraněným obyvatelům Hetzalu.

Pokud vůbec nějak přežili.

„Dostaňte se k nejbližšímu dopravnímu zařízení pro let mimo planetu,“ řekl ministr Ecka ke kamerovému droidovi, který zaznamenával jeho slova a obraz a vysílal je po celé soustavě. „Pošleme lodě, aby vyzvedly lidi, kteří nemají jiné možnosti planetu opustit. Může to chvíli trvat, ale buďte klidní a pokojní. Máte mé slovo, že pro vás přiletíme. Všichni jsme jedna rodina. Zdravé plémě. Když budeme táhnout za jeden provaz, přežijeme to, jako jsme přežili tuhé zimy a suchá léta.

Všichni jsme Hetzal. Všichni jsme Republika,“ dodal.

Zvedl ruku a kamerový droid přestal vysílat. Tohle byla čtvrtá zpráva, kterou poslal od chvíle, kdy se spustil poplach, a doufal, že jeho poselství budou k něčemu dobrá. Zprávy naznačovaly, že to tak není – ve vesmírných přístavech všech tří obydlených světů začínaly nepokoje –, ale co mohl dělat jiného? Vysílal tyhle zprávy ze své kanceláře v Aguirre City a dokazoval tím, že svůj lid neopustil, i když by klidně mohl. Projev solidarity. Ne moc, ale aspoň něco.

Kolem něj koordinoval své vlastní pokusy o pomoc zbytek jeho štábu. Generál Borta pracoval se svou skrovnou bezpečnostní flotilou na dodržování pořádku a dopravě osob mimo planetu. S pomocí poradce Daana dali dohromady několik obrovských nákladních lodí s obilím, které právě

prolétaly, aby fungovaly jako shromaždiště. Nařídili jim vysypat náklad a připravit veškerý prostor pro přilétající uprchlíky. Do každého plavidla se vešly desetitisíce osob. Samozřejmě to nebude pohodlné, ale na pohodlí v takové situaci beztak nezáleželo.

Menší lodě přepravovaly Hetzalany nahoru k nákladním plavidlům, vložily své pasažéry a spěchaly zpátky, aby naložily další. Nebyl to dokonalý systém, ale nic jiného nestihli narychlo a bez varování zorganizovat. Na takovou událost nebyl žádný plán.

Ministr Ecka si to vyčítal – ale jak to mohl tušit? Tohle se nemělo stát. To, co se dělo, bylo nemožné. Koneckonců, on byl jen farmář a –

Ne, pomyslel si a náhle se zastyděl. Byl ministr Zeffren Ecka, představitel celé téhle zatracené soustavy. Nezáleželo na tom, zda mohl tuhle katastrofu předvídat – právě se odehrávala a on musel udělat vše, co se dalo.

Když o tom přemýšlel, podíval se na Kevena Tarra, který po celou dobu neúnavně řídil svou malou síť a snažil se udržet tok informací. Mladý muž teď pracoval se třemi různými datapady a s řadou komunikačních droidů, kteří na stěny promítali obsah rozličných displejů, a shromažďoval co nejvíce údajů o rozsahu katastrofy, která nadále sužovala soustavu. Pořád ještě neměl žádné skutečné odpovědi, vyjma neustálého potvrzování, že Hetzal tím, co postihlo soustavu, hluboce trpí. Družice, antény, stanice... rozmetané smrtící bouří, která je navštívila. Bylo to jako při sezonních náletech rojů pažravek sužujících Ovocný měsíc, dokud nebyly geneticky modifikovány a nevymřely.

Když roj přiletěl, nedalo se nic dělat. Dřepli jste si, přežili to, a když bylo po všem, zase jste svá pole oseli.

Ecka se díval, jak si Keven Tarr stírá pot z obočí, pak se ohlédl na svůj hlavní datapad, ten, jež měl opřený o malý odkládací stolek, který používal jako psací stůl.

Tarr vytřeštil oči, prsty mu ztuhly a zůstaly viset nad obrazovkou.

„Ministře,“ řekl. „Já... zachytil jsem signál.“

„Jaký signál?“ zeptal se Ecka.

„Já prostě... prostě to přepojím,“ řekl Tarr a v jeho hlase zazněl podivný tón – náznak překvapení nebo jen čehosi nečekaného.

Ve vzduchu zapraskala slova, jak jeden z technických komunikačních droidů odeslal zprávu do kanceláře ministra Ecky. Pronesl je ženský hlas. Těch slov zaznělo jen několik, ale přinesla, ano... věc, kterou v tu chvíli nejvíc potřebovali.

„Tady mistryně Jedi Avar Kriss. Pomoc už je na cestě.“

Tuhle jedinou věc.

Naději.